

Δεκάξη θνοιζες
Μόλις μετρούσε,
Μπουμπουκι ὠμορφο
Μόλις π' ἀνθοῦσε
Εἰς τῆς μανοῦλας τῆς
Τὴν ἀγκαλιά.

Μάνα, — τῆς ἔλεγε
'Σ τὴν ἀγωνία —
Κύτταξε, βλέπεις
Ἐκεῖ μακρῶς
Πόσ' ἀγγελοῦδια
Ζευγαρωτά !

Μάνα, μὲ κρᾶζουσε
'Σ τὴν ἀγκαλιά τους,
Γιὰ ἰδὲς τί ὠμορφη
Ποῦν' ἡ θωριά τους...
Μάνα, θὰ φύγω...
Ἐλα καὶ σύ.

Ἐλα, μανοῦλα μου,
Νὰ σὲ φιλήσω...
Φεύγει ἡ ψυχούλα μου,
Θὰ νὰ σ' ἀφήσω.....
Ἐλα... μανοῦλα μου..
Ἐλα... καὶ σύ....—

Καὶ μὲ τὸ φίλημα
Παύει ἡ λαλιά τῆς,
Ὁ κόσμος ἔλαμψε
Ὀλόγυρά τῆς,
Κ' ἔτσι ἐτελείωσε
Μ' ἓνα φιλί.

Κ' ἔτσι ἐμαρᾶθηκε
Χμυγελῶντας
Τ' ἀθῶο τριαντάφυλλο,
Κι' ὅλο πετώντας,
Πετώντας ἄφησε
Τὴ μαύρη γῆ.

Φ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ.

'Πέρασε 'κεῖνος ὁ καιρὸς
Ποῦ μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
Μ' ἀγκάλιζες καὶ μοῦλεγες
Τί αἰσθίνεται ἡ καρδιά σου.

'Πέρασε 'κεῖνος ὁ καιρὸς
Ὅπου καρδιοχτυποῦσες,
Καὶ μῶλεγες ἂν σ' ἀγαπῶ,
Καὶ 'ς τὴν ἀγάπη ἐζοῦσες ;

Ἄχ ! 'πέρασε 'σάν ὄνειρο
Ὡραίο, 'ποῦ λησμονιέται,
Ἄχ ! πέρασε ὥσάν κηπνὸς
Ποῦ τὸν φουστᾷ καὶ σβέεται.

Στρέψε τουλάχιστον, σκληρῇ,
Ἐν βλέμμα καὶν 'ς ἐμένα,
Κι' ἀνάστησε τὰ μέλη μου
Γιὰ σένα νεκρωμένα.

'Ακίνητα εἶν' τὰ χεῖλη σου,
Τὸ βλέμμα χημηνόεις,
Ν' ἀποκριθῇς δὲν δύνασαι
Τί τάχα μὲ σιμώνεις ;

Φύγε ἀπὸ μένανε, ἄσπλαγχνη,
Φύγε, σκληρῇ καρδίᾳ,
Κι' ἀπὸ τὸν Πλάστη πρόθυμους
Ἀντάξιζ τιμωρία.

N.